

REPUBLIKA HRVATSKA

P-1923/2023-18

OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27 SPLIT

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sucu ovog suda Draganu Ramljaku, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Vedrane Radić Brajnov, iz Splita, Njegoševa 9, OIB: 57440597208 zastupana po punomoćnici Martini Radić Šunjić odvjetnici u Splitu, protiv tuženika OTP Banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 zastupana po OD Anić & Anić iz Splita, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 19. lipnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno s zamjenikom punomoćnika Matkom Perić odvjetnik u Splitu, te punomoćnikom tuženika Nika Šobat Šimić odvjetnicom u Splitu, na ročištu za objavu dana 21. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim i bez pravnog učinka dijelovi odredaba Ugovora o kreditu broj: 041020358885 SP od 20.10.2004.god. kojima je ugovorena glavnica i plaćanje anuiteta vezano uz švicarski franak (valutna klauzula).

II. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i ništetne valutne klauzule u CHF isplatiti tužitelju zakonske zatezne kamate na iznos od 3.707,26 EUR koje teku na pojedinačne mjesečne iznose:

- na iznos od 0,17 EUR koja teče od datuma 20.02.2009. pa do isplate
- na iznos od 4,33 EUR koja teče od datuma 20.03.2010. pa do isplate
- na iznos od 4,08 EUR koja teče od datuma 20.04.2010. pa do isplate
- na iznos od 10,92 EUR koja teče od datuma 20.05.2010. pa do isplate
- na iznos od 14,76 EUR koja teče od datuma 20.06.2010. pa do isplate
- na iznos od 17,61 EUR koja teče od datuma 20.07.2010. pa do isplate
- na iznos od 25,91 EUR koja teče od datuma 20.08.2010. pa do isplate
- na iznos od 26,79 EUR koja teče od datuma 20.09.2010. pa do isplate
- na iznos od 28,71 EUR koja teče od datuma 20.10.2010. pa do isplate
- na iznos od 26,38 EUR koja teče od datuma 20.11.2010. pa do isplate
- na iznos od 45,01 EUR koja teče od datuma 20.12.2010. pa do isplate
- na iznos od 41,34 EUR koja teče od datuma 20.01.2011. pa do isplate
- na iznos od 41,45 EUR koja teče od datuma 20.02.2011. pa do isplate

- na iznos od 43,35 EUR koja teče od datuma 20.03.2011. pa do isplate
- na iznos od 39,62 EUR koja teče od datuma 20.04.2011. pa do isplate
- na iznos od 48,65 EUR koja teče od datuma 20.05.2011. pa do isplate
- na iznos od 62,03 EUR koja teče od datuma 20.06.2011. pa do isplate
- na iznos od 75,24 EUR koja teče od datuma 20.07.2011. pa do isplate
- na iznos od 86,09 EUR koja teče od datuma 20.08.2011. pa do isplate
- na iznos od 66,10 EUR koja teče od datuma 20.09.2011. pa do isplate
- na iznos od 54,61 EUR koja teče od datuma 20.10.2011. pa do isplate
- na iznos od 57,32 EUR koja teče od datuma 20.11.2011. pa do isplate
- na iznos od 62,82 EUR koja teče od datuma 20.12.2011. pa do isplate
- na iznos od 68,01 EUR koja teče od datuma 20.01.2012. pa do isplate
- na iznos od 68,97 EUR koja teče od datuma 20.02.2012. pa do isplate
- na iznos od 66,97 EUR koja teče od datuma 20.03.2012. pa do isplate
- na iznos od 66,60 EUR koja teče od datuma 20.04.2012. pa do isplate
- na iznos od 69,43 EUR koja teče od datuma 20.05.2012. pa do isplate
- na iznos od 69,13 EUR koja teče od datuma 20.06.2012. pa do isplate
- na iznos od 66,31 EUR koja teče od datuma 20.07.2012. pa do isplate
- na iznos od 65,00 EUR koja teče od datuma 20.08.2012. pa do isplate
- na iznos od 60,54 EUR koja teče od datuma 20.09.2012. pa do isplate
- na iznos od 66,79 EUR koja teče od datuma 20.10.2012. pa do isplate
- na iznos od 67,71 EUR koja teče od datuma 20.11.2012. pa do isplate
- na iznos od 66,81 EUR koja teče od datuma 20.12.2012. pa do isplate
- na iznos od 57,51 EUR koja teče od datuma 20.01.2013. pa do isplate
- na iznos od 62,15 EUR koja teče od datuma 20.02.2013. pa do isplate
- na iznos od 64,94 EUR koja teče od datuma 20.03.2013. pa do isplate
- na iznos od 67,69 EUR koja teče od datuma 20.04.2013. pa do isplate
- na iznos od 59,01 EUR koja teče od datuma 20.05.2013. pa do isplate
- na iznos od 57,75 EUR koja teče od datuma 20.06.2013. pa do isplate
- na iznos od 57,91 EUR koja teče od datuma 20.07.2013. pa do isplate
- na iznos od 59,21 EUR koja teče od datuma 20.08.2013. pa do isplate
- na iznos od 63,13 EUR koja teče od datuma 20.09.2013. pa do isplate
- na iznos od 63,27 EUR koja teče od datuma 20.10.2013. pa do isplate
- na iznos od 64,22 EUR koja teče od datuma 20.11.2013. pa do isplate
- na iznos od 66,73 EUR koja teče od datuma 20.12.2013. pa do isplate
- na iznos od 51,67 EUR koja teče od datuma 20.01.2014. pa do isplate
- na iznos od 55,81 EUR koja teče od datuma 20.02.2014. pa do isplate
- na iznos od 56,46 EUR koja teče od datuma 20.03.2014. pa do isplate
- na iznos od 54,79 EUR koja teče od datuma 20.04.2014. pa do isplate
- na iznos od 53,11 EUR koja teče od datuma 20.05.2014. pa do isplate
- na iznos od 53,35 EUR koja teče od datuma 20.06.2014. pa do isplate
- na iznos od 55,71 EUR koja teče od datuma 20.07.2014. pa do isplate
- na iznos od 56,43 EUR koja teče od datuma 20.08.2014. pa do isplate
- na iznos od 57,69 EUR koja teče od datuma 20.09.2014. pa do isplate
- na iznos od 58,96 EUR koja teče od datuma 20.10.2014. pa do isplate
- na iznos od 60,71 EUR koja teče od datuma 20.11.2014. pa do isplate
- na iznos od 59,96 EUR koja teče od datuma 20.12.2014. pa do isplate
- na iznos od 116,09 EUR koja teče od datuma 20.01.2015. pa do isplate
- na iznos od 60,93 EUR koja teče od datuma 20.02.2015. pa do isplate
- na iznos od 60,93 EUR koja teče od datuma 20.03.2015. pa do isplate
- na iznos od 60,93 EUR koja teče od datuma 20.04.2015. pa do isplate

- na iznos od 60,93 EUR koja teče od datuma 20.05.2015. pa do isplate
- na iznos od 60,93 EUR koja teče od datuma 20.06.2015. pa do isplate
- na iznos od 60,93 EUR koja teče od datuma 20.07.2015. pa do isplate
- na iznos od 60,93 EUR koja teče od datuma 20.08.2015. pa do isplate
- na iznos od 60,93 EUR koja teče od datuma 20.09.2015. pa do isplate

sa zakonskom kamatom na navedene iznose do 31.07.2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, te od 01.01.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena;

Za više traženo tužbeni zahtjev se odbija kao neosnovan.

III. Utvrđuje se ništetnim i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj: 041020358885 SP od 20.10.2004.god., kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada).

IV. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe na ime povrata naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada) isplatiti tužitelju iznos od 1.925,00 eura sa zakonskom kamatom na navedeni iznos teče od 21.07.2026. 17.11.2004. do 31.07.2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, te od 01.01.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena.

V. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju parnični trošak u iznosu od 1.925,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 21. srpnja 2026. godine, a koja se na navedeni iznos obračunava po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena.

Obrazloženje

1. U svojoj tužbi od 16. svibnja 2023. tužitelj je naveo da je s tuženikom zaključio ugovor o kreditu dana 20. listopada 2005. na iznos od 61.592,00 CHF. Isto tako je naveo da je ugovorena valutna klauzula u valuti CHF. Također je navedeno da je predmetni ugovor konvertiran, odnosno zaključen je dodatak ugovoru. Isto tako je

navedeno da su ništetne ugovorne klauzule o valutnoj klauzuli te da je tuženik dužan platiti i troškove obrade kredita tzv. ulaznu naknadu.

2. U svom odgovoru na tužbu od 05. lipnja 2023. tuženik je naveo:

Tuženik ovim putem podnosi ovaj pisani odgovor na tužbu, protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov i visinu, poriče navode tužbe ukoliko su isti u protivnosti s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na snalažanje troškova postupka, a za slučaj da Sud nađe da je tužbeni zahtjev osnovan ističe i prigovor radi prebijanja. Tužbeni zahtjev u cijelosti je neosnovan, jer tužitelj nema pravnog osnova, a time niti interesa za vođenje ove parnice, budući je kredit s valutnom klauzulom u CHF na koji se tužitelj poziva, u skladu s odredbama ZID ZPK (NN 102/15) koji je stupio na snagu dana 30.09.2015.g., konvertiran u eurski kredit, slijedom čega su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor i to s važenjem ex tunc. Na okolnost postojanja pravnog interesa i eventualno tužiteljevo pozivanje na odluku Vrhovnog suda RH broj: Rev-2868/2018, Vrhovni sud je ovom odlukom zauzeo stav samo glede procesne dopuštenosti tužbe, odnosno stav da takvu tužbu nije moguće odbaciti, već da sud treba meritorno suditi. Kako tuženik ne predlaže odbacivanje tužbe zbog toga što tužitelj nema pravnog interesa za njeno podnošenje, nego predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva zato što tužitelj nakon provedene konverzije kredita nema pravnog osnova, pa time niti interesa za vođenje ove parnice, pravno shvaćanje Vrhovnog suda izraženo u odluci Rev-2868/2018 od 12.02.2019.g., irelevantno je u ovoj pravnoj stvari. Tužitelj tvrdi da su ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli iz Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF ništetne, ignorirajući činjenicu da je provedenom konverzijom kredita, ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF izmijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR i to na način kao da je od početka bio sklopljen u EUR. Tuženik upućuje na odredbu članka 19. a st. 1. alineja 3. ZID ZPK koja određuje da se ovim Zakonom uređuje odnos između vjerovnika i potrošača „u postupku konverzije tražbine nastale zbog prestanka ugovora o kreditu, (podcrtao tuženik) denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, kada je tužitelj prihvatio ponudu tuženika i konvertirao CHF kredit, ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF je pravno prestao postojati i to kao da ga nikada nije ni bilo, a nastao je novi ugovorni odnos, tj. ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR s važenjem ex tunc, dakle, kao da je takav bio od samog početka. Slijedom naprijed navedenog, tužitelj nema pravnog osnova i interesa za vođenje ove parnice jer je kredit s valutnom klauzulom u CHF u skladu s odredbama ZID ZPK (NN 102/15) konvertiran u eurski kredit, slijedom čega su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor glede valutne klauzule i primijenjenih kamatnih stopa s važenjem ex tunc i načina promjene kamatne stope nakon provedene konverzije, tako da sporne ugovorne odredbe, suglasnom voljom ugovornih stranaka više nisu na snazi i ne proizvode nikakve pravne učinke, jer se radi o pravno nepostojećim ugovornim odredbama. Naime, u skladu s odredbama ZID ZPK (NN 102/15) u postupku provođenja konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, tužitelj je sukladno odredbi

članka 19.e st. 5. prihvatio konverziju kredita nakon čega je s tuženikom dana 25.01.2016.g. sklopio Dodatak br. 1 Ugovora o kreditu, kojim je konverzija i provedena. (dalje: Dodatak br. 1 Ugovora o kreditu). U skladu s odredbom članka 19. b ZPK-a konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, provodi se na način da se položaj potrošača ovdje tužitelja izjednači s položajem u kojem bi tužitelj bio da je od početka koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR. Ovo dosljedno znači da konverzija kredita i svi učinci konverzije djeluju od trenutka sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u chf, dakle ex tunc. Sklapanjem Dodatka br. 1 dosljedno je provedeno načelo konverzije kredita iz člana 19.b ZID ZPK i upravo zato što konverzija djeluje ex tunc, u skladu s odredbom članka 19.c ZPK-a došlo je do promjene, ali ne samo valutne klauzule na način da je iznos početno odobrene glavnice sada izračunat prema tečaju EUR, već je izmijenjena i početno ugovorena kamatna stopa, početno utvrđeni otplatni plan i sve njegove izmjene (dakle i kamatne stope) zamijenjeni su novim otplatnim planom, pa su dosljedno i svi iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka konvertirani u EUR po tečaju na dan uplate. Samo zato što konverzija kredita djeluje od trenutka sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, dakle ex tunc, i samo zato što je sklapanjem Dodatka br. 1 konverzija kredita dosljedno provedena, kod tužitelja je, kao rezultat ukupnosti svih ovih promjena:

- utvrđena preplata u ukupnom iznosu od 73.458,45 kn, koja je u skladu s odredbom čl. 19.c st. 1. t. 5 alineja 1. i 2. ZID ZPK-a u cijelosti iskorištena za podmirenje 50% anuiteta nakon konverzije zaključno s danom 01.05.2018.g., te je, utvrđen novi iznos nedospjele glavnice iskazan u valuti EUR.

Tuženik ističe da je glede učinaka konverzije kredita potpuno nebitno kolika je visina preplate, jer je mogao biti utvrđen i dug po konverziji, već je bitno to, da je izračun konverzije rezultat, ne samo promjene valute obveze, već i rezultat činjenice da su na tužiteljev kredit u trenutku sklapanja Dodatka br. 1 primijenjene potpuno određene kamatne stope koje je tuženik primjenjivao na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR, a koje kamatne stope su tužitelju bile poznate. Također, u prilog tome da je tužitelj bio dobro informiran o načinu na koji će se konverzija provesti treba navesti činjenicu da je tuženik prije sklapanja Dodatka br. 1 dopisom od 13.11.2015.g. predočio tužitelju sve informacije i objašnjenja o tome što je konverzija i na koji način će se Ugovor o kreditu konvertirati, informativni izračun konverzije za potrebe provjere izračuna uz korisničko ime i lozinku putem koje tužitelj može pristupiti na internetsku stranicu banke, kontakt broj telefona za sve dodatne informacije, te pregled uplata po originalnom CHF kreditu, te simulirani otplatni plan kredita u valuti EUR na dan 30.09.2015.g., a iz kojeg je vidljivo kako se mijenjala kamatna stopa za vrijeme cijelog otplatnog razdoblja, odnosno na koji će se način mijenjati prihvaćanjem konverzije, i to sve u skladu s odredbom čl. 19.d ZID ZPK (NN 102/15) kojom je propisan postupak informiranja potrošača prije konačnog prihvaćanja konverzije ugovora o kreditu.

Tuženik posebno ističe da odredbe ZPK (NN 102/15) o konverziji kredita predstavljaju *lex specialis*, pa stoga imaju prednost pred drugim normama hrvatskog pravnog sustava, pa tako i općim odredbama ZOO-a o ništetnosti ugovora i bilo kojim drugim pravilima koja bi bila u izravnoj koliziji s pravilima ZPK o konverziji kredita. Ovo stoga što je zakonodavac radi ostvarenja zaštite korisnika CHF kredita to mogao postići donošenjem ovog Zakona i s retoraktivnom primjenom, a što je zakonodavac detaljno obrazložio u konačnom prijedlogu Zakona br. 899 od 10.09.2015.g.

Kako dakle nije sporno da je između stranaka predmet ugovora o kreditu sklapanjem Dodatka br. 1 ugovoren na drugačiji način nego što je ugovoren osnovnim ugovorom i to s učincima od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, to sporazum stranaka o konverziji kredita predstavlja novu pravnu osnovu kojom su stranke odredile svoja uzajamna prava i obveze, pa stoga tužitelj nema osnova, pa time niti prava potraživati bilo kakvu isplatu temeljem osnovnog ugovora, pa iz tog razloga niti presude iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača ne mogu predstavljati pravni temelj za utuženo potraživanje.

Tuženik posebno ističe da u skladu s načelom slobode uređivanja obveznih odnosa, sudionici u prometu slobodno odlučuju o sklapanju ugovora i preuzimanju prava i obveza koja proizlaze iz sklopljenih ugovora, pa tako slobodno odlučuju i o izmjeni već sklopljenih ugovora. Iznimka od ovog načela predviđena je odredbom članka 248. st. 1. ZOO-a koja propisuje obvezno sklapanje i obvezni sadržaj ugovora. U skladu s tom odredbom ako je netko po zakonu obavezan sklopiti ugovor, zainteresirana osoba može zahtijevati da se takav ugovor bez odgađanja sklopi. U ovom konkretnom slučaju tuženik je u skladu s odredbama ZPK bio obavezan tužitelju ponuditi sklapanje dodatka ugovora o konverziji kredita, a u slučaju prihvata konverzije s tužiteljem je bio dužan sklopiti ugovor. Tužitelj u skladu s načelom slobode uređivanja obveznih odnosa nije bio dužan prihvatiti izračun konverzije, niti je bio dužan sklopiti Dodatak br. 1 o konverziji kredita. Da tužitelj nije prihvatio izračun konverzije i da nije sklopilo Dodatak br. 1, odredbe ZPK o konverziji kredita ne bi imale nikakav učinak na sklopljeni ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima i otplata tog kredita nastavila bi se prema važećim ugovorenim uvjetima (čl. 19.e st. 6. ZPK).

Međutim, kada je tužitelj svojom slobodnom voljom prihvatio ponudu tuženika i sklopio dodatak ugovora kojim je konverzija kredita dosljedno provedena, onda se prava i obveze ugovornih stranaka moraju prosuđivati isključivo i jedino u skladu sa sklopljenim Dodatkom br. 1 Ugovora o kreditu. Prihvaćanjem izračuna konverzije i sklapanjem Dodatka br. 1 ugovora o kreditu i sporazuma o korištenju preplate tužitelj je postupio u skladu s načelom slobode uređivanja obveznih odnosa iz članka 2. ZOO-a, a sklopljeni Dodatak br. 1 izraz je njegove autonomne volje, a sve izmjene ugovora su pravno valjane jer nisu u protivnosti s Ustavom RH i prisilnim propisima, odnosno sve izmjene ugovora su u skladu s imperativnim odredbama ZPK. Nastavno na sve naprijed navedeno tuženik upućuje i na pravno shvaćanje koje je Vrhovni sud zauzeo u presudi Rev-1172/18 od 19.03.2019.g. Naime, Vrhovni sud RH je u ovoj odluci zauzeo sljedeće pravno shvaćanje: U odnosu na pitanje kako se mogu nadomjestiti

odredbe ugovora o potrošačkom kreditiranju koje su utvrđene ništetnim. Načelno promatrano izvor obveze može biti volja stranaka, zakon i odluka suda ili koje druge vlasti, pa se i ništetna odredba nekog ugovora također može nadomjesti voljom stranaka (što je uobičajeni način izmjene i dopune ugovora), odlukom suda te izravnom primjenom prisilnog propisa koji na jasan način dopunjava ili mijenja odredbe ugovora.” Uostalom mogućnost izmjene ništetnih ugovornih odredbi voljom stranaka ili odlukom suda izrijekom je predviđena i u ZOO-u, npr. kod zelenaških ugovora, koji su također ništetni i na koje se primjenjuju odredbe ZOO-a o posljedicama ništetnosti i o djelomičnoj ništetnosti, ali sukladno odredbi stavka 3. članka 329. ukoliko oštećena strana zahtijeva da se njezina obveza smanji na pravičan iznos, sud će udovoljiti takvom zahtjevu ako je to moguće, a u kojem slučaju ugovor s odgovarajućom izmjenom ostaje na snazi, time da izmjena vrijedi od trenutka sklapanja ugovora.

Kako je u međuvremenu Ustavni sud RH donio rješenje broj: U-I-3685/2015 i dr. od 04.04.2017.g. kojim nije prihvatio prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK (NN 102/15), valja ukazati da je Ustavni sud ovom odlukom potvrdio shvaćanje tuženika da je osporenim Zakonom, a radi rješavanja problema korisnika kredita denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, određen normativni okvir za konverziju kredita u CHF u kredite s valutnom klauzulom u EUR, kako bi se korisnike kredita u CHF izjednačilo s položajem u kojem bi se oni nalazili da su od početka imali ugovorene takve kredite, i da se taj cilj mogao postići jedino na način da relevantne odredbe tog Zakona imaju retroaktivni učinak. Kako su svi predlagatelji za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK (NN 102/15) prigovarali da zakoni sukladno članku 90. st. 4. Ustava RH, ne mogu imati povratno (retroaktivno) djelovanje, to je Ustavni sud utvrdio “.... da je ZIDZoPK u suglasnosti s člankom 90. Ustava.” jer se u ovom slučaju radi o tzv. “prividnoj retroaktivnosti” budući se isti primjenjuje na odnose koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu, ali nisu dovršeni, te da se cilj koji se donošenjem tog Zakona htio postići, nije mogao ostvariti na drugi način, te ističe “... da je takvo povratno djelovanje nove zakonske mjere na slučajeve nastale prije njegovog stupanja na snagu neophodno za postizanje željenog cilja.” Ustavni sud je u naprijed citiranoj odluci također zauzeo shvaćanje da je postupak konverzije kredita bio dobrovoljan za korisnike CHF kredita, koji su imali mogućnost izbora konvertirati kredit u eure ili nastaviti s otplatom vezanom uz švicarski franak, “ ... dok je konverzija prisilna za vjerovnike (kreditne institucije) ukoliko se potrošači CHF kredita nakon zaprimljenih izračuna odluče za konverziju.” Dosljedno naprijed navedenome Ustavni sud je zaključio da se konverzija kao zakonski mehanizam izmjene ranije sklopljenih kreditnih ugovora “.... ne provodi po sili zakona – ex lege učinkom – nego tek u provedbi budućih (novih, odnosno izmijenjenih) ugovora o kreditu čije sklapanje ovisi o volji dužnika-potrošača...” Upravo s obzirom na naprijed navedeno, na ovaj slučaj nije moguće primijeniti niti odluku Europskog suda u predmetu Dunai, C-118/17 od 14.03.2019.g. jer se radi o bitno različitoj situaciji, kako činjeničnoj tako i pravnoj. Naime, u predmetu Dunai radilo se o primjeni različitog tečaja kod plasiranja i vraćanja kredita, a mađarski zakonodavac je donio zakon s ex lege učinkom za sve ugovorne stranke kojim je ugovoreni tečaj zamijenio službenim

tečajem koji je za odgovarajuću stranu valutu odredila Mađarska narodna banka. Isto je potvrdio i Vrhovni sud RH u obrazloženju Rješenja, posl. broj: Gos-1/19 od 04.03.2020.g. navodeći kako: „temeljna razlika u okolnostima u kojima je donesena navedena presuda Europskog suda i učincima ZID ZPK je u tome da je navedena presuda donesena povodom izravne zakonske intervencije u svaki ugovorni odnos, dok su prema ZID ZPK korisnici kredita mogli odbiti konverziju koju su im prethodno banke morale ponuditi.” Tuženik ističe da je postupak koji je prethodio sklapanju Dodatka br. 1 proveo u skladu s odredbama ZID ZPK (NN 102/15) te da je sklapanjem ovog ugovora konverzija kredita provedena u skladu sa Zakonom na način da je dosljedno provedeno načelo konverzije kredita iz članka 19. b po kojem je položaj potrošača-ovdje tužitelja kao korisnika kredita s valutnom klauzulom u CHF izjednačen s položajem u kojem bi bio da je od početka koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR.

Tuženik ističe da niti jednim zakonskim propisom tužitelj nije bio ograničen u mogućnosti izmjene već sklopljenog ugovora, bilo da ta izmjena važi pro futuro, ili s retroaktivnim učinkom, kao što je ovdje slučaj, ali kada je na tu izmjenu dobrovoljno pristao ne može se više pozivati na eventualnu ništetnost spornih ugovornih odredbi, jer pravno one više niti ne postoje.. Konačno, a postupajući u oglednom postupku pokrenutom po prijedlogu Općinskog suda u Pazinu, Vrhovni sud Republike Hrvatske donio je dana 04.03.2020.g. rješenje broj: Gos-1/2019 (dalje: Rješenje), kojim je odgovorio na postavljeno pitanje važno za jedinstvenu primjenu prava na način da „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli“. Nakon donošenja ovog rješenja i zauzetog pravnog shvaćanja Vrhovnog suda, više nema nikakve dvojbe da su sporazumi o konverziji sklopljeni u skladu s odredbama ZID ZPK pravno valjani sa svim pravnim učincima koji iz toga proizlaze, čak i u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, pa stoga sporazum o konverziji, bez obzira u kojoj formi je sklopljen predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvoriste ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske.“ Također valja istaknuti da je Vrhovni sud RH na jasan i nedvosmislen način dao odgovor i na pitanje postojanja odnosno nepostojanja pravnog interesa glede zahtjeva koji se temelje na ništetnosti spornih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima, a bez obzira na sklopljeni sporazum o konverziji kredita, i pozivanje tužitelja na ranije doneseno rješenje Vrhovnog suda RH, posl. br.: Rev-2868/2018 od 12.02.2019.g. Naime, u obrazloženju Rješenja broj: Gos-1/2019, Vrhovni sud, a imajući u vidu relevantne odredbe ZPP-a, jasno ističe da se postojanje pravnog interesa, posebice kod kondemnatornih zahtjeva, ne može načelno isključiti. Vrhovni sud nadalje ističe da se pravni interes za takvo traženje ne bi mogao isključiti u slučaju postojanja onih razloga koji izviru iz općeg obveznog uređenja (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene u skladu sa strogim odredbama ZID ZPK (NN 102/15), kao što pravni interes za isticanje takvih zahtjeva

postoji i u slučaju ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima kod kojih voljom potrošača nije sklopljen sporazum o konverziji kredita (o čemu je VSRH već zauzeo pravno shvaćanje u odluci broj: Rev-2221/18 od 03.09.2019.g.). U vezi s prethodnim, a u odnosu na rješenje VSRH posl. br. Rev-18/18, ističe se kako je ono doneseno je u postupku koji glede činjeničnog i pravnog stanja nije istovjetan ovom sporu za rješenje kojeg je ovaj sud vezan pravnim shvaćanjem iz rješenja VSRH broj: Gos- 1/19 koja odluka je donesena u oglednom postupku i u kojoj odluci je Vrhovni sud obrazložio smisao i svrhu instituta oglednog postupka, ali je dodatno pojasnio i svoju odluku broj: Rev- 2868/18 od 12.02.2019.g. Slijedom naprijed navedenoga, a budući da za svaki postavljeni zahtjev tužitelj, kako bi u konačnici uspio u parnici, mora imati pravni interes, utvrđivanje kojeg se kod kondemnatornih zahtjeva svodi na pravila o teretu dokazivanja, tuženik je osnovano istaknuo da je tužbeni zahtjev neosnovan jer tužitelj nema pravnog osnova, a time niti pravnog interesa za vođenje ove parnice jer je tuženik predloženim dokazima potkrijepio svoje navode da je između stranaka sklopljen sporazum o konverziji koji predstavlja novu pravnu osnovu u skladu s kojom treba raz riješiti i ovaj spor. Zaključno tuženik ističe da je u obrazloženju Rješenja istaknuta i svrha oglednog postupka i donošenja ovog Rješenja, a to je „da se u većem broju istovrsnih parničnih sporova koji su već pokrenuti ili se njihovo pokretanje očekuje u kraćem razdoblju.... donese jedinstvena odluka u kojoj Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzima pravno shvaćanje o postavljenom pravnom pitanju“, a sudovi su u skladu s odredbom čl. 502.n st. 1. ZPP-a vezani zauzetim pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda RH. U vezi s prethodnim tuženik ističe da se u postupcima koji se temelje na istovrsnom činjeničnom i pravnom osnovu (provedena konverzija kredita) donose presude kojima se pravomoćno odbijaju tužbeni zahtjevu i to upravo s izričitim upućivanje na pravna shvaćanja zauzeta u rješenju Vrhovnog suda RH broj: Gos- 1/2019, pa tuženik ukazuje na neke od njih:

- Županijski sud u Puli, posl. br. GŽ-925/17 od 20.03.2020.g.
- Županijski sud u Karlovcu posl. br. GŽ-73/19 od 28.04.2020.g.
- Županijski sud u Splitu posl. br. GŽ-2427/18 od 10.06.2020.g.
- Županijski sud u Varaždinu posl. br. GŽ-1658/18 od 07.12.2020.g.

Za potvrdu svojih navoda tuženik upućuje i na presudu Suda Europske unije broj C-452/18 od 09.07.2020.g., u kojoj odluci je sud u postupku, koji se doduše ne temelji na istovjetnom činjeničnom i pravnom stanju kao i ovaj spor, uzimajući u obzir pravo Unije(Direktivu 93/13) i svoju dosadašnju praksu zauzeo stav:

- da pravo na djelotvornu zaštitu potrošača, a uzimajući u obzir njegovu volju, podrazumijeva i mogućnost potrošača da odustane od ostvarenja svojih prava i da Direktiva 93/13 ne ide tako daleko da sustav zaštite protiv korištenja

prodavatelja robe ili pružatelja usluga nepoštenih odredaba koji je uspostavila u korist potrošača čini obvezatnim. Polazeći od naprijed navedenih stavova Sud Europske unije je u ovoj presudi odgovorio na ključno postavljeno pitanje zauzevši pravno shvaćanje, da unatoč odredbi Španjolskog građanskog zakonika da je obnova ništava, ako je ništava i prvotna obveza, da i ugovor koji sadržava nepoštene ugovorne odredbe može valjano biti predmetom ugovora o obnovi, a što je na nacionalnom sudu da provjeri. U vezi s prethodnim za istaknuti je da je u rješenju posl. broj: Gos-1/2019 Vrhovni sud RH, kao najviši nacionalni sud u RH, zauzeo je pravno shvaćanje da sporazum o konverziji predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom RH, pa da u skladu s time valja riješiti spor među strankama. Dakle, prema mišljenju tuženika ne bi trebale postojati dvojbe oko valjanosti sklopljenog Dodatka Ugovora o kreditu, kao niti oko učinaka predmetnog dodatka, koje je tuženik prethodno detaljno razložio.. Iako je s obzirom na sklopljeni sporazum o konverziji ovog kredita bezpredmetno raspravljati o visini tužbenog zahtjeva, tuženik ipak, opreza radi, osporava i visinu tužbenog zahtjeva, te ističe da nije jasno kojom je metodologijom tužitelj došao do utuženog iznosa. Na posljertku, opreza radi, za slučaj da Sud ignorira sve tuženikove navode potvrđene i od strane Vrhovnog suda i odluči ne postupiti u skladu s obvezujućim pravnim shvaćanjima zauzetima u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Gos-1/2019 od 04.03.2020.g., te prihvati tužbeni zahtjev na isplatu, tuženik u odnosu na tužbeni zahtjev radi isplate ističe prigovor radi prebijanja (compensatio per iudicem) svoje tražbine a po osnovu utvrđene i iskorištene preplate u ukupnom iznosu od 73.458,45 kn uvećano za zatezne kamate po kamatnoj stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koja na navedeni iznos teče od 02.05.2018.g. pa do konačne isplate.

Slijedom naprijed navedenoga tuženik podnosi ovaj odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na snalažanje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od presuđenja pa sve do isplate, a u slučaju prihvaćanja tužbenog zahtjeva neka sud o postojanju potraživanja istaknutog radi prebijanja odluči sukladno odredbi članka 338. st. 3. ZPP-a.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je u dokazne svrhe pregledao i pročitao ugovor o kreditu, dodatak ugovora o kreditu, djelomičnu prijevremenu otplatu, otplatnu tablicu, plan otplate sa promjenama kamatnih stopa u CHF kreditu, plan otplate s promjenama kamatnih stopa u Euro simuliranom kreditu, knjigovodstvenu karticu kredita, pregled uplata po kreditu, izračun konverzije s planom otplate, financijski izračun sa pripadajućim tablicama, otplatne planove, pregled kamatnih stopa, te nalaz i mišljenje sudskog vještaka Marijana Jovića te iskaz tužiteljice Vedrane Radić Brajnov.

4. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

5. Punomoćnici parničnih stranaka su popisali trošak.

6. Iz ovako provedenog dokaznog postupka među parničnim strankama nije sporno da su tužitelj i tuženik zaključili ugovor o kreditu te da je aneksom ugovora taj kredit konvertiran.

7. Iz ovako provedenog dokaznog postupka među parničnim strankama se ukazalo spornim da li tužitelj ima pravo potraživati razliku više preplaćenih anuiteta s osnova razlike tečaja CHF i ulazne naknade ili ima pravo samo na zakonske zatezne kamate.

8. Tuženik u svom odgovoru predlaže tužbu tužitelja odbaciti kao neurednu i nepodobnu za raspravljanje pa je kao prvo kazati kako se radi o institutu "stupnjevite tužbe" predviđene odredbama Zakona o parničnom postupku, stoga tužba nije neuredna i podobna je za raspravljanje, a tužiteljica će ponovno odrediti vrijednost predmeta spora i urediti visinu svog tužbenog zahtjeva nakon provođenja knjigovodstveno-financijskog vještačenja, sve kako je to predviđeno odredbama zakona i navedeno u tužbi.

9. U identičnim sporovima protiv istog tuženika OTP banke postoji već opsežna sudska praksa kojom se svi navodi tuženikova odgovora na tužbu otklanjaju. No, tužitelj neće zatrpavati spis svom tom dokumentacijom već će samo citirati i priložiti određene presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske i županijskih sudova kojima u bitnome: ti sudovi pojašnjavaju subjektivne granice pravomoćnosti kolektivnih presuda potpuno suprotno navodima iz odgovora na tužbu.

10. Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzima izričiti stav prema kojem je dokazivanje ništavosti pojedinih odredbi u ovom postupku potpuno suvišno (npr. saslušanje svjedoka, zaposlenika banke, stranaka itd.) jednako kao i postavljanje takvog petita.

Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom posl.br. Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2019. posredno utvrđuje kao neosnovane prigovore i navode iz tuženikova odgovora na tužbu (pitanje zastare i ništavosti i dokazivanja itd.) te ističe kako niže stupanjski sudovi nisu bili dužni u navedenom pravcu provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. st. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP), u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. st. 1. ZZP-a obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a kako je to propisano odredbom članka 118. ZZP-a, a o čemu se radi u ovom slučaju.

11. Odredbe Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP) i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen tužbi iz članka 502.a stavka 1. ZPP-a. S obzirom na sadržaj točke 2. izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/2012, koji se odnosi na tuženika, prema shvaćanju suda, nije bilo potrebe u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak jer bi takvo postupanje bilo nesvrishodno, neekonomično i previše tegobno za potrošača, kao što bi bilo i u suprotnosti sa navedenim odredbama ZPP-a i ZZP-a.

12. Tuženik u svom odgovoru neosnovano ističe prigovor zastare. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojim odlukama broj Rev-2245/2017, Rev-3142/2018 i Rev-1404/2018 izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju članka 241. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO/05) te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Dana 30. siječnja 2020. na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske revidirano je naprijed navedeno shvaćanje donošenjem Zaključka koji glasi:

„Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Prema iznesenom shvaćanju utužena tražbina tužitelja nije mogla zastarjeti budući bi zastarijevanje počelo teći tek pravomoćnošću ove odluke kojom su utvrđene ništetnim predmetne odredbe Ugovora o kreditu.“

13. Tuženik neosnovano kroz svoj odgovor na tužbu ističe kako tužiteljica nema pravo na vraćanje iznosa plaćenih po osnovnom ugovor o kreditu pa je naglasiti kako je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi br. Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. već utvrdio da potrošači imaju pravo na punu restituciju, pritom poštujući svoju obvezu da nacionalno pravo tumači u duhu prava i sudske prakse Suda Europske unije. Navedenom presudom Vrhovni sud je zauzeo pravno shvaćanje o punoj restituciji potrošača koje, između ostaloga, sadrži i tri temeljna pravila o učincima ništetnosti iz presude Europskog suda u predmetu *Francisco Gutiérrez Naranjo i Ana Maria Palacios Martínez protiv Cajasur Banco i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA* u spojenim predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15, koja glase:

- učinak djeluje unatrag, od dana sklapanja ugovora, tj. smatra se kao da nepoštena ugovorna odredba nije nikada niti bila ugovorena. Posljedica toga je ponovna uspostava pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se on nalazio da takve odredbe nije bilo,
- proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom i ništetnom, za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju,
- potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih (preplaćenih) iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

Tuženik u svom odgovoru navodi kako je promjenjiva kamatna stopa dopuštena kao i valutna klauzula, a što je pak notorna činjenica. Tužiteljica drugačije nije ni tvrdila niti tvrdi, uostalom kao ni presude u kolektivnom sporu. Tuženik, očito pogrešnim tumačenjem pokušava nametnuti sudu zaključak kako tužiteljica osporava samu promjenjivost, a ne način promjenjivosti kamatne stope. S obzirom na navedeno, tužiteljica posebno još jednom ističe slijedeće promjenjivost kamatne stope sama za sebe nije uzrok ništavosti već način njezine promjene i to jednostranom odlukom banke koja u trenutku sklapanja ugovora nije bila niti određena niti određiva što je utvrđeno kolektivnim presudama. Kamatna stopa jest ugovorena kao promjenjiva, ali banka nije odredila uvjete i parametre tih promjena, slijedom čega se ima primijeniti ona kamatna

stopa koja je bila poznata početkom otplate, valutna klauzula sama za sebe nije nevaljana, već njezina ništavost proizlazi iz razloga što je ugovorena na nepošten način kako je to već sve pojašnjeno u tužbi.

Presudama u "kolektivnom sporu" je naglašeno kako upravo kombinacija prethodna dva navedena elementa dodatno pojačava ništavost/nepoštenost predmetnih odredbi ugovora o kreditu.

14. Prema tuženikovim tvrdnjama, vrijedila bi bilo koja kamatna stopa koja ne doseže iznos najviše dopuštene ugovorne kamatne stope, što svakako nije točno, jer tužiteljica na takvo što nikada nije i ne bi pristala. Isto tako, tuženik tvrdi da su se promjene kamatnih stopa odvijale primjenom točno određenih kriterija predviđenih metodologijom tuženika – a koji kriteriji tužiteljici nikada nisu prezentirani, niti su isti valjano inkorporirani u ugovor. Trgovački sud u Zagrebu u presudi P-1401/2012 se o tome jasno i nedvojbeno očitovao na način da je istaknuo kako se u tom slučaju radi o gomilanju različitih kriterija i nejasnom odnosu između njih samih, a sve s ciljem da se po potrebi banka može pozvati na bilo koji od njih te da kriteriji koje banke navode, a naročito njihova mješavina, ne daju temelja za zaključak da se radi o kriteriju koji bi bio objektiviziran do tog stupnja da se može govoriti o „podacima s pomoću kojih se može odrediti predmet obveze“ odnosno o objektiviziranim kriterijima, a još manje se radi o kriteriju kojeg bi prosječni potrošač mogao razumjeti.

Na isti način o tome je stav zauzeo i Vrhovni sud RH u presudi i rješenju Revt-249/2014, gdje je naveo da je terminologija koja je korištena u odlukama banaka, uključujući i dio koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i način njezinog obračuna visoko stručna i kao takva je razumljiva isključivo onim osobama koje imaju ekonomsku naobrazbu te koje se bave bankarskim poslovanjem te da je za prosječnog potrošača ovakva terminologija je apsolutno nerazumljiva.

15. Tuženik nadalje tvrdi da odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli nisu ništetne. Naprotiv tome, ističe se kako je tuženik tipskim ugovorom o kojem se nije pregovaralo ugovorio s tužiteljicom valutnu klauzulu CHF na temelju koje je u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika određen iznos isplaćenoga kredita te na temelju čije kunske protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika su određivani i iznosi anuiteta odnosno kamata u anuitetu. Tužitelj u vrijeme kada je ugovarao kredit nije znao ništa o valutnom riziku koji za njega predstavlja konkretna ugovorena valutna klauzula CHF niti je bila informirana od strane tuženika da bi se moglo dogoditi da tečaj CHF-a naraste u tolikom obujmu. Ono o čemu je tuženik morao informirati tužitelja, i to pisanim putem, jesu rizici i karakteristike konkretne valutne klauzule CHF te moguće pojave tijekom otplate koje mogu uzrokovati znatnu neravnotežu prava i obveza na štetu tužiteljice. Tužitelj nije bio upozoren niti na jedan od bitnih rizika koje sa sobom nosi ugovaranje kredita s valutnom klauzulom CHF. Tuženikovo medijsko oglašavanje za sklapanje kredita sa valutnom klauzulom u CHF-u pritom je bilo agresivno i kontinuirano, odnosno predstavljalo je nepoštenu poslovnu praksu jer su reklame svojom učestalošću i naglašavanjem da se radi o povoljnim ponudama koje se nude na akciji, bez naknade i samo do određenog roka kod tužiteljice uspjele stvoriti uvjerenje da se radi o zaista povoljnim kreditima i jedinstvenoj prilici. Sve navedeno te sama već utvrđena činjenica u presudi Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/18 nedvojbeni je dokaz da je valutna klauzula CHF ugovorena na nepošten način zbog čega je i ona ništetna.

16. Nadalje, potpuno je pogrešna tvrdnja tuženika da nema objektivnog identiteta ugovornih odredbi koje su presudom Visokog trgovačkog suda utvrđene ništetnima, kao i ugovornih odredbi u konkretnom slučaju. Upravo je u svrhu vođenja pojedinačnih postupaka radi isplate i pokrenut kolektivni spor. Izreka presude u dijelu koji se odnosi na Otp banku nedvojbeno i jasno proklamira ništavost spornih odredbi. Navedeno je razvidno i iz samog načina stipulacije spornih ugovornih odredbi i općih uvjeta i drugih akta koji se primjenjuju, ali i iz drugih činjenica—kao što je "špranciranost" bankarskih ugovora o kreditu itd. Tuženik je diljem Republike Hrvatske koristio iste obrasce ugovora o kreditu i postupao je istovjetno, o čemu svjedoče i mnogobrojne presude sudova različite mjesne nadležnosti protiv istog tuženika.

17. Tuženik također potpuno pogrešno navodi kako je solemnizacijom predmetnog Ugovora o kreditu od strane javnog bilježnika stvorena neoboriva pretpostavka da je tužiteljica kao korisnik bila upoznata sa svim ugovornim odredbama. Neosnovanost ovog navoda proizlazi iz činjenice što prema odredbi članka 59. st. 2. Zakona o javnom bilježništvu, javni bilježnik privatnu ispravu ispituje u skladu s odredbama članaka 24., 57. i 58. istog Zakona i ako za to ne nađe zapreke, potvrdit će je odnosno solemnizirati. Odredbom članka 57. Zakona o javnom bilježništvu propisano je da pri sastavljanju javnobilježničkog akta javni bilježnik mora, ako je to moguće, ispitati da li su stranke ovlaštene i sposobne za poduzimanje i sklapanje posla, objasniti strankama smisao i posljedice posla i uvjeriti o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji. Ako korisnik kredita izjavi da ugovor kojeg je podnio na solemnizaciju ne razumije, javni bilježnik ugovor neće solemnizirati, no razumijevanje se odnosi na smisao i posljedice pravnog posla, a ne na smisao i posljedice pojedinih ugovornih odredaba, a koji stav je jasno zauzeo Visoki trgovački sud u presudi PŽ-6632/2017. U konkretnom slučaju, ugovorna odredba o valutnoj klauzuli nije ništetna zato što je nejasna, nego zato što je nepošteno ugovorena, a odredba o kamatnoj stopi ništetna je osim zato što je na nepošten način ugovorena i zato što je neodređena i neodrediva. Osim navedenog istaknuti je kako se ni ne može solemnizirati ono što među strankama nije ni bilo ugovoreno, a to su način i uvjeti za promjenu kamatne stope.

18. Konačno, istaknuti je kako su odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske U-III/4150/2019 od 03. veljače 2021. odbijene sve ustavne tužbe banaka (pa i tuženika) podnesene u povodu presude i rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev 2221/2018-11 od 03. rujna 2019. čime je još jednom potvrđena ništetnost valutne klauzule i promjenjive kamatne stope u svim kreditima tih banaka s valutom.

Štoviše, tužitelj uopće ne osporava da je proveo konverziju i nastavio s otplatom kredita u valuti EURO međutim da samom konverzijom tužitelj nije doveden u početno stanje niti je konverzija uopće potrošače vraćala u stanje kao da su odredbe o valuti i kamati utvrđene ništetnim, dakle u stanje početnog tečaja za CHF u kunama i početne kamatne stope. Nikada nije u konverziji uopće niti utvrđivan iznos koji je tuženik neosnovano stekao i za koji je tužitelj oštećen, a o tome da tužitelj nije doveden u stanje kao da su odredbe o kamati i valuti nepoštene i ništetne ukazuje upravo glavnica kredita koja je nakon konverzije i dalje bila veća nego li je trebala biti po početnim parametrima, a kamoli da je tuženik navodno već u konverziju uračunao preplaćene iznose od 127.915,13 kn pa je sasvim jasno i očito da konverzijom nije uspostavljena ravnoteža povratka u početno stanje kao da nepoštenih ugovornih odredbi nije bilo i povrata sve neosnovano stečene koristi. Što se tiče primjene prava Unije za reći da je presudom C-567/2020 nije rečeno ništa novo, odnosno navedeno je da se Direktiva 93/13 ne primjenjuje izravno na ugovore koji su sklopljeni prije pristupanja Republike

Hrvatske Europskoj uniji, međutim činjenica je da je citirana direktiva implementirana u nacionalno zakonodavstvo Zakonom o zaštiti potrošača, što je uostalom i propisani način primjene direktiva EU, sve sukladno čl. 288. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (dalje UFEU). Pošto je direktiva prenesena u nacionalno zakonodavstvo i postala njegov dio, ovdje Direktiva 93/13, njezin najznačajniji učinak, kao uostalom svih direktiva, jest njezin interpretativni učinak u nacionalnom pravu koji znači to da su nacionalni sudovi dužni interpretirati nacionalno pravo u skladu sa Direktivom, a kako je to već Sud Europske unije obrazložio u svom predmetu C-106/89, Marleasing, u kojem jasno navodi: odnosno u predmetu, C-282/10, Dominguez, u kojem navodi:

Tužitelj posebno ukazuje kako iz stajališta Suda unije proizlazi dužnost interpretacije svog nacionalnog prava u skladu s pravom Unije kako bi se postigao cilj i djelotvornost direktive u pitanju i to bez obzira jesu li odredbe o kojima je riječ donesene prije ili poslije direktive. O tome pak koji je to cilj Direktive 93/13 ukazuje se na presudu Suda unije, C-269/19, Banca B, t. 37. u kojoj se navodi kako je cilj i svrha konkretne Direktive visoka razina zaštite potrošača:

Prema tome, ne bi trebalo biti sporno kako je i ovaj konkretan predmet u dosegu prava Unije iako su ugovori o kreditima o kojima se raspravlja sklopljeni prije pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji, odnosno kako svaki sud mora primjenjivati pravo Unije upravo u interpretativne svrhe i nacionalno pravo tumačiti usklađeno sa pravom Unije, dakle usklađeno sa presudama Suda unije kao najvišeg interpretatora i tumača normi prava Unije, a što je u svojoj praksi dosad Vrhovni sud i poštovao te kakvo je stajalište uostalom revizijski sud već zauzeo u sporu kolektivne pravne zaštite, u presudi VSRH poslovni broj RevT-249/14-2 od 9.4.2015. godine u kojoj se navodi: a istovjetno tumačenje imaju i Županijski sudovi, primjerice ŽS u Sisku, u presudi poslovni broj GŽ-834/20-3 od 5.5.2022.: U tom svijetlu treba i sagledati odluke Suda Europske unije, koji je primjerice u predmetu C-118/17, Dunai, utvrdio kako konverzija kredita ne smije i ne može biti prepreka za potpuno obeštećenje potrošača temeljem Direktive 93/13 o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje Direktiva 93/13), implementirane u Zakon o zaštiti potrošača, te je jasno ustvrdio kako je svako drugačije postupanje kršenje odredbi prava Unije. A tužitelj ponovno ističe kako nacionalni propis, čak i bez obzira na bilo kakvo pravo Europske unije, i to upravo ZID ZPK 2015 nije predviđao niti tražio od tužitelja odricanje od punog obeštećenja, odnosno povrata svega što mu je tuženik neosnovano oduzeo, niti o tome postoji bilo kakva odredba o tom zakonu ili izjava tužitelja. Dakle ističe se kako se tužitelj nikada i nigdje nije odrekao sudske zaštite, prava na tužbu ili prava na obeštećenje koju mu pripada temeljem Zakona o zaštiti potrošača.

Uostalom, čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača jasno je propisano kako se potrošač ne može odreći prava koja mu pripadaju te kako bi takve odredbe bile ništetne:

Članak 41.

(1) Potrošač se ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju ovoga Zakona ili drugih zakona kojima se štite prava potrošača.

(2) Ugovorne odredbe koje su za potrošača nepovoljnije od onih propisanih ovim Zakonom ili drugim zakonima kojima se uređuje zaštita potrošača ništetne su. odnosno odreda čl. 19.e st. st. 9. upravo ZID ZPK 2015 navodi:

Članak 19.e

(9) Ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita, vjerovnik neće tražiti dodatne instrumente osiguranja plaćanja, u odnosu na ugovorene, niti postavljati dodatne uvjete potrošaču kojima bi se derogirala njegova druga prava.

Tužitelj ističe kako je od podnošenja tužbe u ovom predmetu donesen i čitav niz presuda koje potrošačima daju pravo na puno obeštećenje, a Županijski sud u Zadru zauzeo je na svojoj sjednici građanskog odijela od 10.9.2021. i pravno shvaćanje pod poslovnim brojem 6. Su:7/2021-14 koje glasi je jasno i glasi:

„Potrošač ima pravo na restituciju u slučaju konverzije ugovora o kreditu.“

16. Nadalje se ukazuje na odluke Županijskih sudova pa tako:

Županijskog suda u Zadru, poslovni broj GŽ-1191/2020-2 od 16.9.2021. Županijskog suda u Rijeci, poslovni broj GŽ-2614/2019-2 od 23.2.2021.:

19. Sudski vještak Marijan Jović u svom nalazu i mišljenju od 3. veljače 2025. je naveo:

Dana 16.05.2023. tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti dijela Ugovora o kreditu koji se odnosi na odredbe o promjeni tečaja švicarskog franka od strane kreditora. Kredit pod brojem 041020358885 SP je ugovoren dana 31.05.2005. godine između tužitelja kao nasljednika korisnika i Banke kao davatelja kredita na iznos od CHF=61.592,00 na rok otplate od 300 mjeseci. Iskorišten je u iznosu od CHF=61.592,00. Isplaćen je 19.11.2004.. u kunama prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja 1CHF=4,986312 Kn, dok je naplata mjesečnih anuiteta vršena po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja. Početna je ugovorena promjenljiva kamatna stopa iznosila 5,39% postotnih poena godišnje, a početni anuitet 374,19 CHF plativo u kunama po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja. Dana 17.11.2004. tuženik je naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 3.028,89 Kn (402,00 Eur). Prvi anuitet je dospio 20.12.2004. godine. Banka je u tijeku otplate mijenjala kamatnu stopu zbog čega se mijenjao i iznos naplaćenog anuiteta. Kredit je dodatkom ugovora konvertiran u kredit s valutnom klauzulom Eura, te je iz navedenog razloga obračun vještaka napravljen sa obračunom konverzije 30.09.2015. Tužitelj je po izvršenom obračunu konverzije na dan 30.09.2015. preplatio iznos od 527,56 Eura, a koji je tuženik tužitelju vratio kroz otplatu 50% anuiteta konvertiranog Eur kredita. Na dan 30.09.2015. tuženik je tužitelju utvrdio ostatak glavnice konvertiranog kredita u iznosu od 30.515,83 Eura. Ostatak glavnice CHF kredita primjenom početnog tečaja i kamatne stope bi na dan 30.09.2015. iznosio 44.421,32 CHF, odnosno 221.498,56Kn, tj. 29.397,91 Eura. Razlika glavnice tako iznosi 1.117,92 Eur, na štetu tužitelja. Dokumentacija u spisu koja prileži tužbi i dodatno dostavljena dokumentacija od strane tuženika je bila dostatna za točan izračun anuiteta koji su bili ugovoreni, kao i anuiteta koji su naknadno mijenjani. Zbog mijenjanja kamatne stope je došlo do povećanja mjesečnog anuiteta kojeg je tužitelj uredno plaćao. Tijekom cijelog razdoblja otplate su se anuiteti u kunsjoj protuvrijednosti mijenjali i sukladno promjeni tečaja švicarskog franka. U tablici koje prileži ovom nalazu je prikazan obračun razlike plaćanja kredita usporedbom primjene tečaja korištenog pri isplati kredita i stvarno korištenog tečaja. U tablici nisu uključene negativne razlike za vrijeme nižeg tečaja otplate od tečaja isplate kredita, već su tzv. negativne razlike prikazane u zasebnoj tablici u prilogu. Pojedini su anuiteti dijelom i manje naplaćeni zbog nižeg tečaja CHF/Kn od tečaja korištenog pri isplati kredita Povećanje iznosa anuiteta zbog promjene tečaja CHF/KN su prikazani u stupcu br. 6

(u Eur stupac 7), a dobiveni su razlikom umnoška naplaćenog anuiteta uz primjenu tečaja važećeg na dan plaćanja i umnoška naplaćenog anuiteta uz primjenu tečaja važećeg na dan korištenja kredita. Datumi od kojeg je tužitelj preplatio anuitete su po mišljenju vještaka datumi dospijeća anuiteta čime se anulira obostrano zaračunata zatezna kamata. Tečaj po kojem sam obračunavao pojedinačne kunske protuvrijednosti na ime podmirjenja anuiteta je primijenjeni tečaj važeći na dan plaćanja kako je i ugovoreno u Ugovoru o kreditu.

Vještvo je napravljeno sukladno Rješenju Općinskog suda u Splitu od 29. listopada 2024. godine, u predmetu koji se vodi pod brojem P-1923/2023. Prilikom izrade vještva izvršen je uvid u priloženu dokumentaciju u spisu. Na osnovi podataka i izvršenog obračuna mišljenja sam: Tužitelj (kao korisnik) i Tuženik (kao kreditor) su sklopili ugovor o kreditu broj 041020358885 SP. Za plaćanje anuiteta je korišten srednji tečaj HNB-a važeći na dan plaćanja. Tuženik je tužitelju dana 17.11.2004. naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu =402,00 Eur. Konverzija kredita je izvršena sukladno zakonu, a sve su uplate iskorištene za podmirivanje simuliranog Eur kredita. Tako niti preplaćeni iznos anuiteta nije korišten za zatvaranje CHF kredita koji je konverzijom prestao postojati. Tužitelj je po izvršenom obračunu konverzije na dan 30.09.2015. preplatio iznos od 527,56 Eur, a koji je tuženik tužitelju vratio kroz otplatu 50% anuiteta konvertiranog Eur kredita. Ostatak glavnice konvertiranog kredita je na dan 30.09.2015. bio veći od ostatka glavnice kredita uz primjenu početnog tečaja i kamatne stope za 1.117,92 Eur, na štetu tužitelja. Tužitelj je kao korisnik kredita zbog primjene valutne klauzule i mijenjanja tečaja CHF u odnosu na kunu u razdoblju cjelokupne otplate platio pojedinačne veće iznose anuiteta od anuiteta koji bi bili plaćeni da je tijekom cijelog razdoblja otplate primijenjen tečaj CHF u odnosu na kunu prema kojem je kredit isplaćen ukupnom iznosu =3.707,26 Eur primjenom fiksnog tečaja konverzije. Navedeni iznosi su kumulativ mjesečnih iznosa dospjelih sukladno otplatnoj dinamici kredita. Izračun tzv. negativne razlike Tužitelj je kao korisnik kredita zbog primjene valutne klauzule i mijenjanja tečaja CHF u odnosu na kunu, za vrijeme nižeg tečaja od tečaja po kojem je isplaćen kredit, platio pojedinačne manje iznose anuiteta od anuiteta koji bi bili plaćeni da je tijekom cijelog razdoblja otplate primijenjen tečaj CHF u odnosu na kunu prema kojem je kredit isplaćen ukupnom iznosu =986,67 Eur. Navedeni iznosi su kumulativ mjesečnih iznosa dospjelih sukladno otplatnoj dinamici kredita.

20. Sud u cijelosti poklanja vjeru nalazu i mišljenju sudskog vještaka. Sud također poklanja vjeru nalazu i mišljenju sudskog vještaka iz razloga što je isto vještvo stručno i argumentirano i u skladu s dokumentacijom dostavljenom u sudski spis te kako je tužitelj uredio tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka Marijana Jovića to je tužbeni zahtjev trebalo usvojiti.

21. U svom iskazu tužiteljica Vedrana Radić Brajnov je navela.

Mogu kazati da sam ja zaključila kredit dana 20.10.2004.g. te sam otišla u poslovnicu OTP banke odnosno tadašnje Splitske banke, predignuti stambeni kredit. Izabrala sam upravo Splitsku banku sada OTP iz razloga što sam kod te banke primala plaću. Raspitivala sam se za kredit i kod drugih banka, ali sve su banke davale slične uvjete. Meni je djelatnik banke koji je obrađivao kredit kazao da s obzirom na svoja primanja mogu dobiti kredit samo u valuti CHF a ne nikako u valuti Euro ili Kunama. Kada ja

dolazim u banku potpisati Ugovor mene dočekuje tipski Ugovor, ja sam taj ugovor pročitala. Mogu kazati da se nije moglo pregovarati o pojedinim odredbama Ugovora. Ugovorom je propisana promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Djelatnik banke koji je obrađivao kredit nije me upozorio na rizike promjenjive kamatne stopa i valutne klauzule a u to vrijeme mi nisu poznati što znače pojmovi promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Meni djelatnik banke nije pročitao Ugovor niti javni bilježnik. Mogu kazati da u vrijeme sklapanja kredita nisam imala obrt niti sam bila član trgovačkog društva. Predmetni stan se koristi isključivo za stanovanje mene i moje obitelji, nikada se nije iznajmljivao Također mogu kazati da od početne rate kredita, rate su narasle gotovo tri puta. Ja sam odlučila, konvertirati predmetni kredit u valutu Euro i mene je dočekao gotovi izračun konverzije o kojoj nisam mogla pregovarati, a isto tako dočekao me je i tipski dodatak ugovor o kojem ja također nisam mogla pregovarati. Prilikom konverzije kredita ja se ne sjećam da mi je bilo šta kazano o pretplati po kreditu. Na poseban upit pun tuženika da li ste dobili ponudu banke o konverziji i da li ju je pročitala. Tužiteljica odgovara da se ne sjeća.

22. Sud u cijelosti poklanja vjeru iskazu tužiteljice iz kojeg iskaza bi nedvojbeno proizlazilo da je predmetni kredit predignut da bi tužiteljica riješila svoje stambeno pitanje, da je predmetni ugovor pročitala i potpisala, te da se radilo o tipskom ugovoru te se nije moglo pregovarati o pojedinim odredbama te da su joj u banci kazali, da je kredit u valuti CHF najpovoljniji i nisu joj nuđeni krediti u drugim valutama.

23. S obzirom na recentnu sudsku praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, tužitelju pripada pravo samo na Zakonske zatezne kamate a ne na glavnicu kako je to i određeno u izreci ove presude, pa je tužitelju trebalo dosuditi samo zakonske zatezne kamate a odbiti dio tužbenog zahtjeva za isplatu glavnice.

24. Zbog svega iznesenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

25. Odluka o troška temelji se na odredbi članka 154. st 1 ZPP-a, a isti troškovi se sastoje od: sastava tužbe 200,00 eura, sastava podneska od 16.09.2024. 200,00 eura, zastupanja na ročištu od 29.10.2024. 200,00 eura, sastava podneska od 18.08.2025. 200,00 eura, zastupanja na ročištu od 16.03.2026 200,00 eura ,zastupanja na ročištu od 19.06.2026 200,00 eura, pristup na ročište za objavu presude 100 eura, odnosno ukupno 1.300,00 eura, uvećano za 25% PDV-a odnosno 325 eura, troškovi vještačenja 300 eura, odnosno ukupno 1.925,00 eura kako je to i navedeno u izreci ove presude.

U Splitu, 17. srpnja 2026.

S U D A C

Dragan Ramljak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od primitka. Žalba se podnosi ovom sudu u 3 primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-3088b-018bc**

Kontrolni broj: **0d5aa-644ec-b4999**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.